

BİR

Aysun, “Yeni gömleğini giy Sarp’çım,” diye seslendi oğluna. Akülü sandalyesini yaklaştırıp koridora doğru eğildi. “Geçen çok beğenip Pelin’e aldırılmışsın ya, onu diyorum... Buldun mu? Askıda olacak...”

“Amcam niye gelemiyormuş?”

“Bırak amcanı şimdi! Saçlarını güzelce taradın mı? Gömleğini giy de gel şöyle önüme, bir bakayım.”

“Hani amcamla gidecektik?”

“Ablanla gidiyorsunuz ya oğlum!”

Aysun, kucağında gezdirdiği kumandayı televizyona silah gibi doğrultup, “Bıktım bunlardan,” diye söylenerek sesini kısıtı.

“Pelin, sen de biraz acele et kızım. İşiniz bitince Sarp sağda solda oyalanmasın, sınavları var.”

Sarp, odasından sesini yükseltti: “Ben oyalanmıyorum bir yerde ya! Yaptığım her şeye ‘oyalanmak’ diyorsunuz siz de! Akşama kadar sen de evde oyalanıyorsun. Teyzeme hep öyle demiyor musun telefonda, ‘yok biraz şunla oyalandım, yok biraz bunla oyalandım’ diye...”

Pelin, dişlerini fırçalamayı bitirmişti ama daha çalkalamadan köpüklü ağzıyla ona laf yetiştirdi: “Lafı çevirme canım! Annemin ne demek istediğini çok iyi anladın. Oyun salonuna gittiğin kadar kitap okusan...”

“Ne alakası var ya, öff! Haftada iki kez gidiyorum alt tarafı. Cem’ler her gün gidiyor ama...”

Sarp, lacivert gömleğini giydi. Boy aynasının önünde düğmelerini iliklemeğe çalışırken, ablasına baskı yaptı. “İşin bitti mi orda? Seni bekliyorum iki saattir, sıkıştım artık yani...”

“Atma atma! Daha yeni girdim. Kahvaltıda geviş getireceğine önce davransaydın sen de.”

“Çocuklar, hadi ama! Öff, içim şişti... Atışıp durmayın sabah sabah. Vakitlice gidin artık!”

“Geviş getirmek ne demek ya? Ne diyor baksana!”

“Ho ho, daha geviş getirmenin ne olduğunu bilmiyorsun. Kitap okusaydın dağarcığın geliştirdi!”

“Her şeyi bildi de, bir gevişi eksik kaldı, sen de yani Pelin... Üstüne varmasana! Kitaptan soğutacaksın çocuğu. Hayatında sığır mı gördü, manda mı; ne bilsin?”

“İnek gördüm ama. Anneannemde kaldığım zaman, iki yıl önce gördüm hem de.”

Pelin, banyonun fayanslarında yankılanan bir kahkaha attı. “Olabilir, ben sana inek görmedin demedim ki, geviş getirme nedir bilmiyorsun işte!”

“Hadi Pelin, çocuğa bilgiçlik taslamayı bırak.”

“İyi, madem annemiz kovuyor, gideriz biz de.”

Sarp odasından çıktı. Üstünde, gövdesine yapışık lacivert gömlek, bacağına boru paçalı kot. Giriş holündeki portmanto aynasında saçlarına parmaklarıyla şekil verdi.

“Sarp, yavrum, bir görün bakayım bana...”

Aysun, akülü sandalyesini pencere önüne çekmişti. Gece yağın yağmurdan sonra bulutların arasında köşe kapmaca oynayan güneş, bir yanağını kısa aralıklarla karartıp aydınlatıyordu. Bordo yün örgünün ilmeklerini şişlerin ucundan geriye doğru itip kucağına bıraktı, kısa kesilmiş saçlarını kulağının arkasına yerleştirdi. Karşısına geçen oğlunu tepeden tırnağa süzdü.

“Eh, iyi güzel ama ben olsam gömleğimi öyle salmazdım.”

“Nasıl yani?”

“Pantolonuma sokardım. Kemerin yok mu?”

“Bence böyle iyi...”

“Bir şey diyeceğim, kaç gündür unutuyorum, yine dambıl mı kaldırıyorsun sen?”

“Yooo, n’oldu ki?”

“Göğsün, omuzların kabarmış da... O gömlek iki ay önce böyle dar değildi.”

“Balkona çıktığımda bazen kaldırıyorum.”

“Sen bilirsin. Boyunu ölçüp duruyorsun ya, dambıl sana göre değil bence... Ha, cep herkülü olmak istiyorsan o başka... Okulda basket oynuyor musunuz?”

“Sırıkların arasında komik duruyorum.”

Sarp sehpaye eğildi, tepeleme karamela şekeri dolu cam kâsenin kapağını açıp parmaklarının ucuyla karıştırmaya başladı.

“Karıştırmadan alsana oğlum, hepsi aynı... Kapağını açık bırakma!”

“Bundan ilk defa yiyorum.”

“Ellerini yıkamış mıydın bari?”

Aysun, geniş pencerenin önünde, tepesi neredeyse tavana değen kauçuğa baktı. Kolunun uzanamadığı yapraklar tozluysa. Ayıklanacaklar, solgunlar vardı. Pelin’e söylese yapar mıydı? Eskiden, nemli süngerle tozunu alırdı sık sık. Daha diri, daha yaban görünürdü bitki; yaprakları gülen ağız gibi büyürdü sanki.

Pelin, uzun kıvrıkcık saçlarının gölgesinde kalan sol kashına geçirdiği çelik *piercing*’i parmaklarının ucuyla sıkarak salona girdi.

“Artık gömlekler fora, annecim. Dışarıya daha sık çıkabilersen de görsen... Çocuk bayağı tarz olmuş, iyidir böyle...”

“Fora ne ya, hiç anlamıyorum bazen konuşmanı?”

Aysun gözlüğünü taktı. Büsbütün olgun, eğitici bir dille, “Sarp, bak, sağda solda oyalanıp beni merakta bırakma oğlum. Şu oyun alışkanlığı başına bela olmadan bıraksan var ya...” dedi.

Sözünün arkasını getirmedi. Sarp’ın onu dinleyecek havası yoktu bu sabah.

“Tamam, sen merak etme. Benim ne kadar az oynadığımı bilerseniz böyle konuşmazsınız.”

“Sen ona güven, annecim. Bak, geviş, fora nedir bilmiyor ama ne yaptığını biliyor.”

“Buğra’nın senden niye kaçtığı belli işte! Çok alaycısın, moral bozmaya bayılıyorsun.”

Aysun, gözlerini örgüsünden ayırmadan belli belirsiz gülümsedi.

Pelin, Sarp’ın merakını gidermek için annesine, “Amcam niye gelemiyormuş, söylesene?” diye sordu. Sarp da ona katılınca, Aysun bunaldı.

“Bir şey yok çocuklar, aaa... Nazlı’nın annesi mi rahatsızmış ne, tam anlayamadım telefonda. Zaten gelmesine gerek yoktu... Hangi birimize yetişsin adam!”

Sarp, annesinin son cümlesine takıldı ama nasıl yorumlayacağını bilemedi.

Pelin, çizmelerini giyerken, “Ben hazırım! Hadi Sarp!” diye seslendi.

İKİ

Pelin'le Sarp bisküvi kokulu eski bir sokağa girdiler.

“Ne güzel kokuyor burası,” dedi Sarp.

“Aşağı caddedeki bisküvi fabrikasından geliyor.”

“Bu sokakta otursaydık hiç bisküvi almazdık!”

“Aynen. Biraz esinti çıktı mı, otur balkona, kokuyu çek burnuna, çayını yudumla!”

Tepelerindeki serçe cıvıltılarını alçaktan geçen helikopter sesi böldü. Dört çocuk, kovalanıyor ya da bir şeyi kapma yarışındaydı sanki. Kırlangıç sürüsü hızıyla önlerinden geçip, uzayıp giden bahçe duvarının köşesinde yittiler. Sarp bakakaldı. Arkalarından gitmek isterdi. Onlarla arkadaş olmak için değil. Hangi evlerin, hangi yaramazlıkların çocukları merakıyla... Bir yaşlı kadın belirdi yanlarında. Sanki

hanımefendiliğini gezdirmeye çıkmıştı. Bastonu, saplı bir ayçöreğiyle elinde, ağzına götürüp ucundan dişleyecek olsa şaşılmazdı. Balıkçı, sokağa can katmıştı. Torbalanıp sarkmış tentesinden süzülen sularla, beyaz ampullerle ışıl ışıldı. Duvarın dibinde üst üste konmuş köpük kasalardaki balıkların üstü silme buzdu. Pelin, “Babamla bu balıkçıya geldik,” deyince, Sarp adlarını sorsalar asla bilemeyeceği kırmızı tablalara istiflenmiş balıklara geçerken şöyle bir baktı. Üzgün yüzlerindeki pörtlek gözleriyle onlar da Sarp'a baktı, içlerinden biri göz bile kırptı arkasından.

Yeni yapıların arasında alçak kalmış, köhne bir işhanının önüne geldiklerinde, “Burası!” dedi Pelin. Daracık kapısına bakılırsa sonradan işyerine dönüştürülmüş eski apartmandı burası. Dik bir merdivenden birinci kata çıktılar. Sarp iyice şaşırılmıştı; puflayarak, “Hayatımda böyle merdiven görmedim!” dedi.

Fotoğraf malzemesi markaları yazılı çıkartmaların bulunduğu alüminyum kapıyı, hiç çalma gereği duymadan itip içeri girdiler. Duvarlar tavandan aşağı fotoğraf kareleriyle kaplıydı. Köşelerde, arkasındaki paslı tellerden kurtulup tepelerine düşecek gibi duran, geniş ahşap çerçeveli artist pozları vardı. Uzaktan hemen göze çarpan çekim çadırı, ışık ayakları, stüdyo fonu, şemsiye, yansıtıcı Pelin'i büyüledi. Küçükken merakla karıştırdığı bilim-teknoloji dergilerinin sayfalarını anımsadı.

Pelin, daha okula başlamadan okumayı öğrenmişti. Amcasının eve taşıdığı dergilerin, kitapların arasında emeklemişti. Amcası işaretparmağını satırlarda sürerek okur, fotoğrafları açıklardı. O dergilerden birinde, karşılıklı iki sayfayı dolduran parlak, koyu lacivert uzay fotoğrafına uzun

uzun bakmaktan kendini alamamıştı. Amcası, Ay yüzeyindeki kraterlerden, uzay mekiği Apollo'dan bahsetmişti. Astronotlardan Neil Armstrong'la Buzz Aldrin'in adlarını öğretmişti.

Gömlek cebinde sıralı kalemleri ve tel gözlüğüyle çevresine samimi bir dinginlik yayan yaşlı fotoğrafçı, tiyatro perdesini andıran kalın bir kumaşı çekti. Tavandaki kornişlere takılı siyah perdenin etekleri yerleri süpürüyordu.

Sarp, yüksekçe bir ahşap tabureye oturdu. Pelin, kardeşinin tepesindeki sarı ışığı dolunaya benzetti. Perdenin gecesinde parlayan bir dolunay... Sarp, ayakları yerden kesilince düşme korkusu yaşadı. Dengesini bulmak için sırtını kamburlaştırdı. Fotoğrafçı, yanına doğru seğirtti, ayaklarını koyacağı barı gösterdi.

Pelin'in uzaktan gülümseyerek izlediğini fark eden Sarp, "Gülmesene ya, düşecek gibi oldum birden," diye fısıldadı ablasına. Fotoğrafçı anlamıştı durumu, babacan bir gülümsemeye Pelin'e baktı. Pelin, telefonda birine mesaj yazıyormuş gibi kendini meşgule aldı.

Sarp, omuzlarının arkaya, göğsünün ileri, başının düz, çenesinin aşağı doğru durması için gösterilen çabayı abartılı buldu. Fotoğrafçının ona bir kukla gibi davranması tuhafına gitmişti. Yine de istenen duruşu sağlamak için elinden gelen uyumu gösterdi. Fotoğrafçının kibar, yumuşak bir sesle yaptığı uyarılarla; parmaklarıyla dokunarak, "Hah, tamam, kal öyle, hiç bozma..." demesiyle bir duruş kazandı. 'Meğer ben daha önce hiç dik oturmamışım,' diye aklından geçirdi.

Pelin, uzak köşede, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ayakta duruyordu. Sarp, onunla göz göze gelip duruşunu

onaylamasını beklerken, fotoğrafçı sol kolunu objektifin üstüne kaldırıp yüksek sesle, "Buraya bakıyoruz!" dedi. İnce, kır bıyıklarının altından bir sırıtış örneği gösterdi. Acelesi varmış gibi, "Hafif tebessüm, biraz daha, tamaaam..." der demez, kordondaki siyah düğmeye üst üste bastı.

Alüminyum kapının önünde durdular. Pelin, içinde fotoğrafların bulunduğu küçük zarfı çantasına yerleştirdi. Sarp'ı omuzundan tutup kendine çekerek, "Küs müyüz?" diye sordu.

"Tamam abla, sonra sarıl istersen, bak düşeceğim yine..." Ablasının fotoğrafçıyla bir olup, düşme endişesiyle alay etmesine alınmıştı besbelli.

"Kızdın mı bana?"

"Yooo, ne kızacağı!"

"Kızmadıysan küstün o zaman?"

Sarp suskun, gururlu bir ifadeyle dirseğini duvara uzattı. "Burayı nerden buldun abla ya, şehirde başka fotoğrafçı mı yok?"

"Beden hep denge arar ve bulur," dedi Pelin. "Bazen serçeparmağı, hatta tırnak ucu yeter."

"Poz verirken gerçekten düşeceğim sandım. Ne kadar yüksek bir tabureydi..."

"O kadar spor yapıyorsun! Hantal değilsin, yalnız aşırı ürkeksin. Okulda basket falan oynasan... Söylüyoruz ama boşuna..."

"Baskete taktınız siz de. Zıplamayı sevmiyorum ben. Hep yüzmek istiyorum, suda yatmak istiyorum..."

"Denize gitmeyi bekleyeceksin o zaman."